

til at bevise Frisenvold Løvegaard's fortrinlige Fiske-Rettighed i Aaen og Fjorden; thi den Tillægs Clausul i Udtoget med Opfiskning paa begge Sider kan intet Andet sige eller betyde, end at Fiskegaardens Ciere havde Ret til at lade deres Garn optrække paa begge Sider af Aaen og Fjorden, uden at vedkommende Løveciere eller Løvedbrugere enten kunde eller maatte forbyde det, men hvilket dog efter D. L. 5. Bogs 10. Kap. 42 dog ellers ikke var tilladt. Denne Mening bestyrkes endog ydermere ved at efterlæse det, hvad Kommissærerne have tilført henimod Slutningen i deres Forretning, som forhen er meldt, da der Intet tales om Fiskeriet paa Grundene, men alene midtstrøms eller i Seilbybet; hertil kommer endnu, at Commissions-Forretningen blev foretaget saa kort efter at Skjødet var udgivet og de derved forundte Privilegier sølgelig maatte være Enhver i frist Minde, ei at tale om, at vedkommende Ciere den Tid, saa saa Aar efter at Privilegiet blev givet, nok have maattet vaage over, at de dem forundte Rettigheder bleve overholdte, og der findes heller ingen rimelig Grund til den Formodning, at bemeldte Løvegaard's-Ciere i dette Fald skulle have tiet stille den Tid Kommissionen blev holdt, naar de havde anset sig at have den samme udelukkende Rettighed til at fiske paa Grundene som i Seilbybet. — Heraf følger altsaa, at Frisenvold Ciere aldrig have haft anden eller større Rettighed end alene til at sætte Løvegaarden tværs over Aaen og derefter at fiske i Seilbybet langs ned efter Aaen og Fjorden lige til Udbyhøi, samt til at optrække deres brugte Fiskegarn paa begge Sider, hvilket alt baade var og endnu er en betydelig Forret. — Og da Privilegiet desuden i Almindelighed ene restrictive interpretationis, saa hverken kan eller bør dette Privilegium extenderes videre, end dets Ord lyde, thi saadan udvidet Forklaring kunde lettelig give Anledning til at krænke andre Medborgeres lovlige Rettigheder. — Svad den anden Post betræffer, hvilke Fiskegarn imod dette Privilegium kunde anses at være ulovlige i Guden-Aaen nedenfor Frisenvold Løvegaard og i Randers Fjord, samt paa hvilke Steder, da har Citanten ingen Lov eller Anordning derom allegeret, uden alene foran paaderaabte Kong Frederik den 3dies Reskript og Forordning af 18de Juli 1868, som dog vare udgivne næsten 15 Aar førend den danske Lov blev publiceret; om man nu ville antage, at denne Forordning, som en særdeles Lov for Fiskebrugen i Guden-Aaen og Randers Fjord, endnu var anvendelig, uden at de i Lovens 5te Bog 10de Kap. om Fiskeriet ansførte Lovbud kunde anses at være substituerede i dets Sted tilligemed de andre siden den Tid ergangne kongelige Anordninger, saa indeholder i høist bemeldte Forordning dette Reskript dog ikke nogen Bestemmelse angaaende Kringelgarns Brug; thi dette Slags Garn findes dog ei at være nævnet eller forbuden, og dermed kan heller ikke fanges uden store Fisk. — Ved den i Sagen anhängiggjorte Dom-Stævning, og den derpaa grundede Paastand har Citanten i Særdeleshed sat i Rette, at dette Kringelgarn, som Fiskeforpagterne i Aaret 1795 havde bemægtiget sig paa Landet ved Fjorden nedenfor Uggelhusene, og hvilket Garn under de senere Thingsvidner, saavel som nu under Hovedsagen, stedse har været tilstede, ved denne Rettes Dom maatte kjendes at blive forbrudt. — Svad Føie Citanten kunde have til sin fremsatte Paastand i Henseende til nys bemeldte Kringelgarn, det vil siden nærmere blive at betragte. Men at saavel dette Slags Garn som andre Fiske-Nedskaber paa visse Steder og under visse tilfældige Omstændigheder kan anses at være ulovlige her i Guden-Aaen og Randers Fjord, det er en indlysende Følge af den Bevilling, som oftbemeldte Frisenvold Løvegaard har til at fiske midtstrøms eller i Seilbybet lige ned til Udbyhøi; thi det maa blive en Virkning saavel af denne som enhver anden tilladende Lov, at, naar den, der har et Privilegium, vil udøve de dermed givne Rettigheder, saa hverken maa eller bør Andre derimod lægge ham Hindringer i Veien. Paa Grund af denne Sætning kan det eiheller blive de indstævnte Uggelhusbeboere tilladt at bruge nogen Slags Fiskegarn i Seilbybet eller midtstrøms i Gudenaaen og Randers Fjord, for dermed at drive Fiskeri til Fornærmelse for Frisenvold Løvegaard. — Endelig vil det for det Kredie komme under Betragtning, om Uggelhusmændene have gjort sig skyldige i ulovligt Fiskeri. Ved det under Sagen fremlagte Thingsvidne fra Randers Bythingsret først i Aaret 1790, er det godtgjort ved endel Vidner, at der i det samme Aar blev tvende Gange borttaget Kringelgarn fra Uggelhusbeboerne, den ene Gang hængte disse Garn paa Landet nedenfor Uggelhusene ved Fjorden, og den anden Gang antraffes der et Kringelgarn, som stod i Dybet og med den ene Ende ind paa Grundene, hvilket Garn ogsaa blev taget, men paa begge disse Eftersøgninger eller Infvisitionsreiser have Intvirenterne ingen Retsbetjent havt med sig, og hvor disse Fiskegarn siden ere blevne af, derom findes Intet oplyst under Sagen, og ei heller er der fremsat nogen Paastand enten om Garnenes Konfiskation eller Strafsbøder af dem, der have brugt dem, men hvilket dog ialtfald efter de her forudsendte Grundsætninger ei heller kunde finde Sted uden mulig i Henseende til det i Landet antrufne Garn. Udi dette Thingsvidne have endel Vidner vel forklaret, at Kringelgarn var af det Slags Fiskeredskaber, som brugtes i Seilbybet til at fange Lax og store Dræber med, men de have og tillige udsagt, at de ei kjendte deslige Garns Indretning; sølgelig maa det altsaa kaldes i Tvivl, om de have vidst, hvad enten disse samme Garn ligeledes kunne bruges til Fiskeri paa Grundene eller ei.

Widere have Frisenvold Løvegaard's Fiskeforpagtere i Februar Maaned 1795 tvende Gange eftersøgt ulovligt Fiskeri og Fiskeredskaber i Randers Fjord, og da have de atter første Gang